

SIMONYI IMRE:

Évszakok az ifjúkorból

Hűvös sóhajától a fák borzongva
ijedten ejtik el rongyos levelüket
mire halkán kárörvendőn felkacag.
Aztán nyakába kanyarítja ködös
gallérját s csendesen végigballag a
zsibongó korzón — s csak úgy elmenőben
megsimogatja egy lány habos bőrét
aki fázékonyan közelebb búvik
ifjú erős szerelmes lovagjához.
Egy ideig cél nélkül kószál még az
utcákon a nagy dekadens — s valahogyan
nagyon közeli rokonomnak érzem
meg-nem-értett bús rokonalanságát.
S közben fáradt közönyös mozdulattal
(évszakok megvert Coriolánusa)
ecsetjével lomhán szürkés-barnára
mázol mindent — s egy napon úgy kullog el
mint a lezüllött részeges festő
kinek lelkéből kifakultak a színek.

Ősz, 1939

Krúdy Gyulának

Fátylas szemében valami szomorkás
gúnnyal mint egy előkelő idegen
úgy tűnik fel ott a Vár utca sarkán.